

* si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

De fleste mennesker er stadig ikke klar over, at vi befinder os ved en korsvej for menneskeheden

Schiller Institut Nyt Paradigme Webcast med Helga Zepp-LaRouche, 19. okt., 2017

Se Video:

<https://www.youtube.com/watch?v=A7HL3i3mgQ4>

Harley Schlanger: God dag; jeg er Harley Schlanger fra Schiller Instituttet, og jeg vil gerne byde jer velkommen igen til vores webcast med Helga Zepp-LaRouche.

En absolut ekstraordinær begivenhed er i gang i Kina netop nu; Kinas Kommunistiske Partis 19. Nationalkongres. I en tale i går fremlagde præsident Xi Jinping en dristig strategi for de næste 35-40 år for, hvordan man skal udvide udviklingerne i Bælte & Vej Initiativet, der allerede har løftet flertallet af Kinas befolkning ud af fattigdom. Dette er i de vestlige medier blevet behandlet som en chance til at angribe Kina, til at håne den økonomiske model, til at tale om, at det ikke vil fungere, og endda til at karakterisere Xi Jinping som en ny Stalin. Men alt imens det er dette nonsens, der kommer fra de vestlige medier, så har den kinesiske presse citeret Helga Zepp-LaRouche for hendes analyse af det, der finder sted. Vi har den store fordel at kunne høre direkte fra Helga.

Helga Zepp-LaRouche: Jeg kom med en kommentar til *China Daily*, hvor jeg understregede et aspekt af præsident Xi Jinpings tale, og det er, at han, sådan omtrent 14 gange i løbet af sin tre en halv time lange tale, understregede, at målet med KKP's [Kinas Kommunistiske Parti] politikker og bestræbelser er at skabe et bedre og lykkeligere liv for folket. Se, det er en tankegang, som, når jeg ser på de forskellige politikere i Vesten, så har jeg ikke hørt dem tale om det! Men, hvis man virkelig tænker over det, så er det, hvad al politik burde handle om, og det er intet tilfælde, at denne idé er at finde i den Amerikanske Uafhængighedserklæring, hvor en af de uomstøttelige rettigheder, der nævnes dér, er stræben efter lykke.

Jeg har været i Kina flere gange i den seneste tid, og jeg har set, at folk er lykkelige; at de er forhåbningsfulde mht. fremtiden. Jeg mener, at, hvis jeg ser på Xi Jinpings

*Helga Zepp-LaRouche,
Schiller Instituttetets stifter og præsident.*

tale, så har han et utroligt perspektiv, der virkelig giver mening, at det er realistisk i betragtning af, at Kina allerede har løftet 700 millioner mennesker ud af fattigdom. Tager man denne succeshistorie, så har man al mulig grund til at mene, at den kinesiske regering vil være i stand til at opfylde det, Xi Jinping fremlagde som en vision frem til år 2050.

Eftersom dette er blevet meget lidet rapporteret i de vestlige medier, så lad mig gentage, hvad han sagde. Han sagde, at målet for Kina er at fjerne al fattigdom frem til år 2020. Der er så, jeg tror det er 42 mio. mennesker tilbage; hvilket ikke er meget, når man tænker på, at Kina er et land med 1,4 mia. mennesker. Men de vil løfte alle mennesker op, så der ikke er nogen tilbage i fattigdom frem til 2020. Næste mål er så frem til år 2035, hvor det er meningen, at Kina skal blive et moderat velstående, moderne, fungerende, socialistisk land. Dernæst, frem til år 2050, er det meningen, at Kina skal blive et stærkt, demokratisk, civiliseret, harmonisk og smukt land; fuldt ud moderniseret. Jeg mener, dette er et utroligt, et smukt mål. I sin tale understregede Xi Jinping, at, efter århundredet med ydmygelse for Kina, som var karakteriseret ved opiumskrigen og lignende begivenheder, besluttede Kina ikke at tage nogen udenlandsk model, men i stedet udvikle sin egen model for socialisme med kinesiske karaktertræk.

Jeg mener, at Vesten ville gøre klogt i rent faktisk at se på, hvad disse kinesiske karaktertræk er, for hemmeligheden ved det kinesiske økonomiske mirakels succes må findes, mener jeg, og kan findes i Kinas 5.000 år lange historie. Xi Jinping understregede, at, i løbet af disse 5.000 år, har Kina bidraget med mange ting til menneskeheden udvikling, og det har Kina tænkt sig at blive ved med. Ét af Kinas store bidrag var med sikkerhed ikke alene, at Konfucius (Konfutsen) blev født [i Kina] og udviklede sig til at blive én af de største lærere til alle tider, men at det faktisk var Kinas statsfilosofi i størstedelen af 2.500 år, med Kulturrevolutionen som en kortvarig undtagelse – de ti år fra 1966 til 1976. Derfor er konfuciansk tankegang og Konfucius' ideer dybt indgroet i den kinesiske model; og jeg har mange gange givet udtryk for, at jeg, ud fra studier af Xi Jinpings taler, personligt er

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:

Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Instituttet arbejde:

Medlemskab: 1 år: 500 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

kommet til den slutning, at Xi Jinping selv er et menneske med en konfuciansk tankegang.

Han understregede dernæst, at Kina havde til hensigt at blive et innovationsbaseret samfund; at den videnskabelige ånd skulle have en meget vigtig rolle. Jeg har mange gange set, at dette er, hvad Kina faktisk gør, ved altid at forsøge at foretage store spring til de seneste, mest avancerede teknologier. På denne måde er Kina allerede blevet verdensførende inden for flere kategorier. Al denne bagvaskelse mod Kina om, at det blot stjæler vestlige patenter og vestlige teknologier – det var måske tilfældet i begyndelsen af åbningen mod Vesten. Og for resten, så udnytter alle andre også alt, hvad de kan finde mht. udenlandske teknologier. Jeg kender til mange europæiske erhvervsledere, der er overbevist om, at NSA slet ikke er hævet over dette. Det var en sidebemærkning. Men i hvert fald, så har Kina til hensigt at blive en videnskabsbaseret økonomi frem til år 2025; og jeg mener, det er til stor fordel for alle landene i Bælte & Vej Initiativet, i den Nye Silkevej, for Kina har tilbudt især at dele sine videnskabelige og teknologiske fremskridt med udviklingslandene. Jeg mener, dette er til stor gavn for menneskeheden.

Kinas præsident Xi Jinping.

Jeg mener, at denne KKP-nationalkongres ikke kun er relevant for Kina. Jeg mener, at det vil stråle ud i hele verden, for alle ser selvfølgelig på denne model og siger, hvorfor er den så succesfuld? – Og måske kan vi lære noget af det. Vi bør derfor sørge for, at folk virkelig er opmærksomme på indholdet af det, der foregår, og ikke bare på mediernes beretninger, der for det meste er negative. Jeg bruger altid eksemplet fra Hegel, den tyske filosof, der i *Åndens Fænomenologi* skrev, at tjeneren, der hjælper den verdenshistoriske person med at klæde sig på, kun ser undertøjet og ikke forstår visionen af den verdenshistoriske persons ånd. Det er det billede, jeg har af de journalister, der skriver disse latterlige artikler; de er blot kammertjenere, de er de tjenere, der hjælper manden med at klæde sig på.

Schlanger: Det er tydeligt, at de vestlige medier er meget mere interesseret i undertøj end i disse fysiske udviklingsprocesser. Du beskriver dette som en dynamisk, global proces; og de vestlige medier bliver ved med at sige, at det vil mislykkes. De siger især, at Kina er ved at

skabe en stor kreditboble, der vil kollapse. Hvad er virkeligheden her? Hvorfor tager de fejl, Helga?

Zepp-LaRouche: Jeg mener, det er latterligt, for selvfølgelig har Kina taget kredit og har gæld; men al denne gæld er bakket op af fysisk indhold, for Kina har denne gæld, fordi det finansierer infrastrukturprojekter, og skulle der komme en krise, så vil disse fysiske investeringer stadig være der. De udgør virkelig rigdom, som er i total modsigelse og det modsatte af det transatlantiske finanssystem, som er rent spekulativt, og som er en total boble. Det er morsomt, for i dag er 30-året for denne mandag i 1987. Min mand, Lyndon LaRouche, havde forudsagt boblen dengang; og vi har lige siden set en forværring af situationen, for intet er blevet gjort for at rette det. I stedet havde vi Alan Greenspan, der underminerede Glass-Steagall og sluttelig Larry Summers, der i 1999 fjernede Glass-Steagall. Lige siden har vi haft den utrolige deregulering af finansmarkederne, som sluttelig førte til krakket i 2007, som igen blev forudsagt af min mand en uge, før det indtraf; og sluttelig, Lehman Brothers-AIG-krakket i 2008. Mange kommentatorer pointerer faktisk, med 30-års jubilæet, at denne krise, der for alvor begyndte i 2007-2008, langt fra er overstået. Alle parametre er værre end i 2008; og der er nogle kommentatorer – endda én fra London School of Economics – der siger, at aktivernes hausse-præg faktisk udviser præcis de samme karaktertræk som før krakket i 1987; og at det endda kunne komme til en stor, finansiel eksplosion i oktober eller november i år, hvilket kunne ske når som helst.

Så vi sidder på denne krudttønde, og det er latterligt, at folk lægger skylden for krakket på Kina, som er det eneste land, der investerer i reelle varer, samtidig med, at de selv sidder på denne krudttønde. Jeg mener, dette er noget, vi som en presserende nødvendighed må adressere med kampagnen for Glass-Steagall og vores program for at vende tilbage til økonomiske metoder efter Hamiltons principper.

Lige til slut: Angrebene på Xi Jinping kommer fra folk som hr. Pomfret fra *Washington Post*, som sammenlignede Xi Jinping med Stalin. Disse folk projicerer blot deres egne, onde tanker over på Kina; men de vil ikke sejre, for de har intet at tilbyde ud over ord, som ikke betyder ret meget, alt imens Kina er i færd med at skabe en ny finansiel og økonomisk model, der bringer fordel til alle lande, der deltager. Derfor vil det sejre.

Schlanger: Det er klart, at det ironiske her er, at det er et tegn på den vestlige tankegangs fallit, at, mens vi har den største boble i verdenshistorien i kommerciel gæld, i finansiel gæld, i studerendes gæld, autogæld; alle kategorier af gæld er rekordhøje. Gearingen er op over skorstenen; og så ser de på Kina og taler om kinesernes gæld. Et element af dette er, at, som du sagde, det er ikke kun Kina. Men der er nu en voksende interesse i hele verden, fordi kineserne har udført noget. Det er ikke blot noget, de taler om at gøre engang i fremtiden. Vi ser stor interesse globalt. Kan du give os et billede af, hvad der sker i verden med Bælte & Vej?

Zepp-LaRouche: Jeg mener, at det mest interessante er det, der foregår i USA. Vi er nu omkring to uger fra præsidentens rejse til Asien. Han besøjer fem eller seks lande, men det vigtigste besøg bliver statsbesøget i Kina. Jeg har på fornemmelsen, at dette vil føre til en betydningsfuld form for samarbejde mellem USA og Kina; måske endda en erklæring om, at USA vil tilslutte sig Bælte & Vej, og at de vil arbejde vice versa for at støtte projekterne i Bælte & Vej, men også i USA. For stemningen i USA – og vi har haft et par konferencer i de seneste uger, hvor vi enten arrangerede dem, eller også deltog vi i dem. Der var mange erhvervsledere, der sagde, at det er ligegyldigt, hvad regeringen vil sige, for Bælte & Vej Initiativet er den eneste måde at gå frem på. Enten springer vi på Bælte & Vej-toget, eller også vil vi se lysene i den sidste vogn bagfra, og vi bliver ladet tilbage. Dette er lige præcis den stemning, vi finder i Tyskland, hvor, på trods af, at den tyske regering stadig træder på bremsen i overensstemmelse med EU og Bruxelles, så betyder det ikke, at f.eks. alle de andre lande i Østeuropa, i Centraleuropa, på Balkan, i Italien, Spanien, Portugal, Schweiz og Østrig; de går alle i retning af at blive et omdrejningspunkt i den Nye Silkevej. De ser fordelene.

Det bedste eksempel, for blot at give ét blandt mange, er det, der er ved at ske med Grækenland. Grækenland, der er blevet tortureret af Trojkaen – IMF, ECB og EU-kommissionen – der gennemførte den mest brutale nedskæringspolitik; som endda af FN's Menneskerettighedskommission er blevet karakteriseret som en krænkelse af menneskerettigheder. Disse Trojkaens politikker har reduceret den græske økonomi med en tredjedel, forkortet den forventede levealder, øget dødsraten og ført til en utrolig udvandring af ung, uddannet arbejdskraft. Det var EU's politik. Så kommer Kina med Bælte & Vej-politikken. Kina har opbygget havnen i Piræus, og nu bygger de en jernbane fra de græske havne til Beograd og Budapest – som igen blev modarbejdet af EU uden nogen som helst grund. Det har ændret det græske folks selvtillid. Premierminister Tsipras har netop været i Washington, hvor han mødtes med Trump sammen med en stor delegation af regeringsmedlemmer og andre. I modsætning til EU, lovede Trump en fornuftig gældssanering, reel investering i realøkonomien og et stærkt samarbejde mellem Grækenland og USA. Dette er en helt anden holdning, og derfor bliver USA en fremtrædende gæst på næste års messe i Thessaloniki. Det har ændret det græske folks selvtillid; de siger nu, at de ikke længere er udkants-EU, men nu er centrum for eurasiske udvikling.

Så den Nye Silkevejsånd, som vi talte om sidste gang, er en ny tankegang, der går ud på, at menneskeheden kan arbejde sammen for det almene vel. At det ikke behøver at være én gruppes geopolitiske interesser imod en anden gruppes geopolitiske interesser, men at »win-win-samarbejde«, hvor alle lande har fordel, faktisk er den nye æras ånd. Dette finder sted, og jeg mener, at, hvis man tager dette sammen med udviklingerne i Afrika, i Latinamerika, så marcherer denne ånd fremad. Jeg er absolut overbevist om, at det vil karakterisere en fuldstændig ny æra for civilisationen.

Havnen i Piræus, Grækenland.

Schlanger: Du nævnte Tsipras' møde med Trump, hvor Trump talte om ansvarlig gældssanering. Dette er anden gang inden for et par uger, at han har rejst spørgsmålet om at tackle gældsproblemet. Han har talt om at skaffe sig af med, eller at annullere eller afskrive Puerto Ricos gæld. Nu taler han om dette spørgsmål om, at den græske gæld må nedskrives; hvilket er indlysende, undtagen for de bankierer, der har gældskravet. Dette er selvfølgelig, sammen med hans strategiske initiativ over for Kina og Rusland, en stor del af grunden til, at der stadig er et Russiagate-angreb imod ham. Men der har været nogle udviklinger i den seneste uge imod dette. Hvad er dine tanker om dette?

Zepp-LaRouche: Jeg mener, at der nu foreligger et meget vigtigt brev, skrevet af 19 kongresmedlemmer, til lederen af Justitskomiteen, senator Grassley, og som kræver, at den særlige anklager Robert Muellers rolle bør undersøges for partiskhed og interessekonflikt. Jeg mener, dette er meget interessant, og tidevandet kan på en vis måde hurtigt vende. Dette blev også nævnt af den russiske udenrigsminister Lavrov, der, i begyndelsen af Valdai-forum, der netop finder sted i Sothi, grundlæggende set sagde, at de ni måneders efterforskning af det svindelagtige Russiagate absolut ikke har resulteret i nogen beviser for, at der skulle have været tale om 'aftalt spil' mellem Trumps team og Rusland. Og han bemærkede meget positivt, at dette ikke har afskrækket præsident Trump fra sit valgløfte om, at han ville forbedre forholdet til Rusland. Jeg mener, dette er meget interessant, for jeg har allerede sagt det tidligere, men lad mig gentage det, for det er ikke selvindlysende for mange mennesker. Hvis de tre store lande – USA, Kina og Rusland – finder frem til en indbyrdes aftale og holder op med at tænke, at man må have en oprustning af atomvåben og atomafskrækkelse og geopolitiske manøvrer for at overgå hinanden; det er forudsætningen for verdensfred. Hele spørgsmålet om, hvordan man tackler Kinas fremvækst; kommer der en »Thukydide-fælde«; vil det føre til Tredje Verdenskrig? Nogle journalister gentager denne linje og siger, det er den eneste vej. Men jeg mener, at, hvis man ser på det strategiske partnerskab mellem Xi Jinping og Putin, og hvis præsident Trump afskrækker disse forsøg med Russiagate og fortsætter med at søge samarbejde med Rusland, og det måske på samme tid kommer til et stort gennembrud i forbindelse med hans statsbesøg om to uger fra i dag, så vil verden gå ind i en

ny æra; et nyt stadium i udvikling, og hele verden vil drage fordel af det.

Så jeg mener, at, for USA's befolkning er det meget vigtigt ikke at blive indfanget i små spørgsmål, der defineres af *Washington Posts* og *New York Times*' og CNN's sensationsjournalistik, som konkurrerer med hinanden om at sprede 'fake news', falske nyheder. Men de (befolkningen) bør faktisk tænke, at der findes en løsning, hvor, hvis USA og Kina arbejder sammen omkring den Nye Silkevej, og hvis præsident Trump fortsætter med at søge en positiv relation med Rusland, så er det i alles interesse.

Schlanger: Der er et andet område, hvor amerikanere virkelig ikke har nogen anelse om, hvad der foregår, i det store og hele pga. medierne; og det er, hvad der foregår i Europa. Der var afstemningen om catalansk uafhængighed og den fortsatte beskyldning over dette; der har netop været valg i Østrig, hvor de regerende partier fik endnu en øretæve, ligesom de gjorde i Tyskland. Kan du give os en fornemmelse af, hvad der foregår i Europa, og hvordan det er en del af den samme dynamik? Brexit-spørgsmålet er selvfølgelig ikke løst. Så hvad foregår der i Europa?

Zepp-LaRouche: Det er nøjagtig den samme dynamik, der førte til valget af præsident Trump. Der er mange mennesker i de europæiske nationer, der har en følelse af, at politikerne er lige glade med befolknings velfærd; stik modsat af det, Xi Jinping understregede i sin tale, og som praktiseres i Kina. Hvis man f.eks. ser på de aktuelle forhandlinger i Tyskland om at danne en såkaldt Jamaica-koalition – Jamaica, fordi disse partiers farver er de samme som i Jamaicas flag; det er grundlæggende set det konservative CSU/CDU, det liberale FDP og de Grønne (die Linke). Jeg har ikke hørt noget som helst substantielt overordnet design eller nogen vision for fremtiden i disse diskussioner; det handler alt sammen om poster og minimale aftaler. Folk har simpelt hen følelsen af, at den politiske klasse, der har bifaldet den kendsgerning, at de fattige blev fattigere, middelklassen bliver mere truet og de rige bliver rigere; og befolkningens velfærd lades i stikken. Der er mange mennesker, der ikke kan få pengene til at slå til. Folk føler virkelig, at den politiske klasse har bevæget sig helt væk fra dem; og det reflekteres i Brexit, i AfD's (Alternativ for Tyskland) fremvækst, det populistiske højreparti i Tyskland. Det kommer til udtryk i valgsejren til højrefløjen i Østrig. Og det kommer til udtryk i den catalanske separatistbevægelse, som nu virkelig bevæger sig i en meget farlig retning.

Hvorfor sker dette? Separatisterne i Catalonien, der er den rigeste provins i Spanien, føler ikke desto mindre, at de bliver fattigere under det nuværende EU-regime; og derfor vil de have en vis uafhængighed – en nordlig selvstyrende stat. Dette er selvfølgelig imod den spanske forfatning; premierminister Rajoy's spanske regering har lagt en hård kurs. Dette er faktisk en meget farlig ting, og det kontrolleres af udefrakommende kræfter. Der er spanske aviser, der anklager George Soros for at have finansieret separatisterne. Der har i russiske medier været en dækning, der peger på den kendsgerning, at der er en

video, der cirkuleres af separatisterne i Catalonien, og som har nøjagtig den samme ordlyd som en lignende video, der blev brugt i Maidan-kuppet imod Janukovitj' ukrainske regering. Nemlig, at der er en kvinde, der står på gaden og siger, at tusinder og atter tusinder af mennesker går på gaden; dernæst viser de billeder af politivold; dernæst kræver de, at folk bør støtte dem og sprede ordet osv. Nøjagtig den samme video, ord for ord. Jeg ville sige, at det peger i retning af, at det er det samme apparat, der stod bag Maidan (i Ukraine), Maidan mod præsident Trump og nu i Catalonien. Det er faktisk et oligarkisk koncept, for vi har meget længe rapporteret om, at oligarkiet foretrækker et regionernes Europa, og ikke et Europa af stærke nationalstater, der ville arbejde sammen i traditionen efter de Gaulle; en fædrelandenes alliance. Ved at ødelægge nationalstaten og kun have regioner med måske 3 mio. mennesker i hver, giver det naturligvis deres overnationale strukturer en langt større magt, og folket har stort set ingen magt. Så dette er en meget farlig udvikling; og det er faktisk oligarkiets sidste kamp fra bagtroppen.

For jeg mener, at den anden dynamik, som jeg tidligere beskrev, med den Nye Silkevejsdynamik, der bliver stærkere i hele Europa, er den, der går hurtigst frem. Men det er en turbulent tid, og igen, jeg ville gerne have, at alle vore lyttere og seere kontakter os. Schiller Institut udbreder kendskab til den Nye Silkevej; vi researcher det konstant yderligere. Vi udgiver flere rapporter om det. Vi vil gøre mere litteratur tilgængelig, fordi folk må oplyses om, at der er et alternativ.

Det er min erfaring, og det tror jeg, du, Harley, kan bekræfte, at, når folk først kender til den Nye Silkevej, så bliver de meget begejstrede. De bliver optimistiske; de siger, »Jeg har en fremtid. Det kan betale sig for mig at studere, hvis jeg er ung. Jeg kan blive videnskabsmand/kvinde, jeg kan blive astronaut, jeg kan blive lærer. Jeg har en fremtid.« Det er meget vigtigt, især i USA, f.eks., hvor I har denne forfærdelige opiat-epidemi (smertestillende stoffer), hvor folk er fulde af håbløshed. Eller i Europa har vi mange arbejdsløse unge i Italien eller i Spanien, som hverken har et job eller en uddannelse. Et ungt menneske, der ikke har nogen af delene, er naturligvis tilbøjelig til at blive enten terrorist eller kriminel eller voldelig eller narkomisbruger eller noget andet forfærdeligt. Derfor er kendskabet til, at der findes en løsning, hvor vi sammen kan skabe en bedre fremtid, så vigtigt. Så vi beder jer; Hjælp os med at sprede budskabet.

Schlanger: Og dette er hele pointen med disse webcasts: At give jer et billede af Silkevejsånden, og give jer evnen til at stille de rigtige spørgsmål og få de rigtige svar. Og igen; kontakt os og engager jer i en dialog i en organiseringsproces med os.

Der kommer flere begivenheder i løbet af de næste par dage, med den 19. partikongres, der fortsætter; og vi ser frem til at høre fra dig igen i næste uge.

Zepp-LaRouche: OK. Farvel så længe.

Næste Nyt Paradigme Webcast med Helga Zepp-LaRouche live er torsdag, 26. okt. kl. 18 dansk tid, her: newparadigm.schillerinstitute.com